

Kuest

„Miks sa seda teed?”

„Ma tahan, et see maailm saaks paremaks paigaks.”

„Ja selleks paned oma elu kaalule, et tungida Soovide Kivini?”

„Jah.”

Vanem mees piidlest tükk aega tema ees, teisel pool lauda istuvad noorukit. Lõpuks ta tõusis ja astus akna juurde. „Kas sulle ei tundu, et maailm on headusest kokku varisemas? Ma näen siit Tsooni.” Ta oli käed tasku pannud ja viipas lõuaga ebamääraselt väljapoole. „Päeval pole see eriline vaatepilt, väheke huvitavam on ainult siis, kui zombid jälle üle jõe tahavad. Öösiti näen virvatulakesi. Halot. Draakoneid. Või mis nimed neil kõigil on. Pole vahet. Tsooni loojad ei hoolinud inimeste heast käekäigust, muidu poleks nad tulnudki. Kust tuleb see läbinisti idiotlik, absurdne, mitte millegagi põhjendatud arvamus, et Soovide Kivi juures lausunud soovid ka tegelikult midagi head teevad?”

Nooruk mõtles kümnekond sekundit ja tõusis siis. „Vabandus, et ma teie aega raiskasin,” pomises ta ukse poole hiilides. Ta halvasti istuv moodne, odavast riidest pintsak rõhutas eriliselt ta pisut kühnus ja nurgelist kogu nüüd, kui ta õlad nii longu olid vajunud, et rangluude otsad läbi kanga välja paistsid. Ta uhkelt mangalikku tukka lõigatud ja ookerkollaseks värvitud juuksepehmakas näis samuti vastavalt ta meeleolule nagu kastmata potilill longu vajuvat.

„Sa ei raisanud mu aega ja ma ei ole öelnud, et sa midagi ei saa,” ütles vanem mees pöördumata. Ta ootas, kuni nooruk end toolile tagasi libistas; küllap kuulmise järgi või nägi ta aknaklaasil peegeldust. „Ma annan sulle avanssi loo esimese osa eest. Kolm tuhat. Tuhandliste portsudena, iga eest tahan saada peatüki ettevalmistustest. Vähemalt viis tuhat sõna, hea oleks kümme. Võib olla kuni viisteist. Terve loo eest saad sa sama mõõdu põhjal – kui lugu on hea, veel seitse kuni viisteist, kui sul eriti midagi öelda pole, viis. Kas see rahuldab?”

„Jah, aga ma oleksin eelistanud rohkem avansina saada. Ma olen nõus isegi kogusumma kümne peale kokku leppima.”

Vanem mees pöördus. „Ma maksan sulle eelloo eest. Sa ei ole kaugeltki esimene, kes siia selle jutuga on tulnud, härra Kirjanik... või, olgu, Bard. Anna andeks, ma üldse ei kuula enam, kui vaimustusest tulvil sa oled ja mis kõik paremaks läheb, kui sa Soovide Kivini jõuad. Ma olen seda lugu juba sitaks kuulnud. Mul ei ole sinusse erilist usku. Jah, sa oled pundis, ent sa oled juba kakskümmend kuus ja elus ainult mõne artikli ja kimbu viletsaid värsse kirjutanud. Veelkord, anna andeks. Ma maksan sulle eelloo eest kindlas veendumuses, et viimase peatüki kirjutan mina. Võta või jäta.”

Nooruk toolil üritas end sirgu ajada, ent ta suunurgad jäid lõdvalt allapoole rippuma pisut suure ninaga vistikulises näos. „Ma võtan, härra Toimetaja.”

*

„Ma olen üks seitsmest. Ma olen Bard. Ma lähen kuestile.

Lugejate vastu aus olles pean tunnistama, et oskan kitarril vaid kolmel duuril laule saata – Bard justkui peaks suutma saateta ooperit laulda. Kuid minu õnneks ei ole elu kunagi ideaalne ja

enamasti tuleb võtta, mis on. Ooperilauljad ei lähe küestile, mina lähen. Lubatagu siin tagasihoidlikult märkida, et antud juhul loeb ainult see.

Ma ei ole päris kindel, kas ma Rüütlit oleksin päriselus rüütliks pidanud. Ta tundub juba olemuselt selline, keda sa sponsoreerid, kui juhtute pimedal tänaval kokku saama – kui te saate aru, mida ma mõtlen. Ent ta on suur, tugev ja kiire reaktsiooniga.

Tegelikult võib seda laias laastus meie kõigi kohta öelda. Sõdur on küll sõdurikoolitusega, aga niipalju, kui me kahel õhtul koos oleme olnud, tundub mulle selge, miks ta armeest lahkus. Või lahkuma sunniti. Ma oleksin vist surnud, kui ma üritaksin tema tempos juua. Arstil on sama häda, mis Sõduril – pärast mõnd päris edukat aastat kirurgina oldi sunnitud tema teenetest loobuma ja viimased aastad lõikas ta veterinaarhaiglas.

Õpetajat teavad tegelikult kõik, tema lugu oli paar aastat tagasi lehtedes – ta visati koolist välja, sest ta kippus poistele ligi tikkuma. Heledate lokiis juustega lühemat kasvu ja pisut ümar ja kuidagi nilbe ilmega. Olgu, ma tõesti ei salli selliseid.

Varas... Ma ei tea, kas ta on elus midagi varastanud. Peale paberi kontorist, ma mõtlen. Täpsustan veel – päriselus. Ta on päris kõva käsi arvuti- ja rollimängudes, seda peab küll ütleva. Või minust kõvem; ma ei taha end kiita, aga see tähendab, et tõesti kõva. Ja ta on naine, nii umbes minuvanune, ja päris kenake peale selle; kui mitte lasta end häirida lilla-sini-rohelisekirjaks värvitud peast ja neljast ninarõngast. Ja pidevast ülbest, üleolevast ja tülpinud ilmest. Aga küestile ei saa minna, kui pole täidetud teatud tingimused. Ma ei tea, mismoodi küll maagia hoolib vähemustest ja võrdõiguslikkusest, ent üldiselt jõuavad kaugemale tiimid, kus mehi ja naisi ja mida erilisemad ja erinevamad inimesed, seda parem.

Ah jaa, on veel Erak. Ta on tõesti vaikne. Miks ta küestile tuli, ei oska ära arvata. Naine, natuke üle 50, mitte just parima väljanägemisega ja mitte enam parimas vormis. Aga kui Rüütel ja Sõdur ütlevad, et rännakul on temast arvatavasti rohkem abi kui meist ülejäänud neljast kokku, siis kes olen mina, et vaielda?

Ja nüüd te küsite, miks ma nii sapine olen? Inimeste suhtes, kellest sõltub lähimatel nädalatel mu elu... Aga miks mitte? Katsun olla objektiivne ja näoga lugejate poole. Mina, praktiliselt olematu pillimänguuskusega ja ette näidata vaid ajakirjanikutöö ja kaks luulekogu, sobin nendega. Meil on võimalus – eliittiimid ei tee midagi ära. Ja mitte kunagi pole tiimid kokku jäänud – ma ei näe neid inimesi hiljem oma elus tõenäoliselt mitte kunagi. Jah, võib-olla on mul Varga puhul sellest kahju, aga hinnakem võimalusi õigesti. Kuigi ei ole ju kusagil kirjas, et küesti Rüütli on õigus kõige kenama daami tähelepanule, ei ole mul, võimalusi reaalselt hinnates, siin niikuinii midagi kaasa rääkida. Ja ma ei lähe küestile mitte abikaasat otsima.”

*

Toimetaja vaatas tervelt viis minutit lahkunud Bardile järele; osaliselt sellepärast, et olla kindel, et ta mingil põhjusel tagasi ei tule. Siis sättis ta kuularit kõrvas ja valis mobiilil numbri.

„Hei, Mees Mustas,” sõnas ta tervituseks. „Minu juures käis just järjekordse pundi Bard. Maks Bergusson, 26, ajakirjanik.”

„Täna,” vastati. „Teisi sa veel ei tea?”

„Ei. Leppisime kokku standardse tasu. Lubas mulle paarituhandeste portsudena saatma hakata. Mulle tundub, et nad on valmis minema. Ma võin saada esimese portsu homme-ülehomme, aga see võib olla selline tavaline lühituvustus ja järgmist ei tulegi. Nii et katsuge esimeseks mitte teda sihtida.”

„Hm, ega sa talle käsiraha ei maksnud?”

„Ei, nii loll ma ei ole.”

Vaikne turtsatus. „Olgu, eks sa saada mulle siis edasi, kui midagi saad. Võid muidugi info ise välja otsida; sa oskad vihjed sama hästi ära tunda kui minu rahvas. Miks sa, muide, arvad, et nad on juba minemas?”

„Ma ei oska sulle täpselt öelda. Igatahes oli ta kuidagi fokuseeritum... determineeritum... kuidagi juba nagu mõttes millestki üle saanum – kui sa saad aru, mida ma mõtlen – kui nii mõnedki, kes mul siin käinud on. Või ma ei tea. Ega nad ju mind ka täielikult ei usalda. Sa küll ei ole kedagi väga otseselt minu vihje peale kinni võtnud, aga neil on ka aru peas – ilmselt mind jälgitakse pidevalt.”

„Ma ei jälgi ju sind pidevalt. Ja ma ei võta neid kinni. Sel ei ole mõtet, tead ise. Me ei saa neid istuma panna kavatsuse eest Tsooni tungida. Ja pärast... õigusriik. Kaks kolmandikku pääseb puhtalt. Ja hakkavad hästi elama.”

„Sul on valus huumorimeel,” raputas Toimetaja omaette nukralt pead. „Viiendik sooritab enesetapu, veel umbes veerand kipub paari aasta jooksul institutsioonidega pahandustesse sattuma. Kas nendega ei saaks rääkida...”

„Sa ju räägid nendega. On kasu? Ja meie ei saa nendega rääkima minna – liiga selge oleks, kust me infot saame. Ja pärast seda on meie mõlema töö raskem. Oleme isegi kaalunud, et anneme sulle fondi, millest neile ettemaksu maksta – et ehk pööravad jooma ja unustavad... Aga analüütikud väidavad, et kaks kolmandikku läheks lõpuks ikka.”

„Ja siis lasevad teie snaiprid nad maha.”

„Jäta. Sa tead, et ei lase.”

„Aga lood...”

„Jah, nendel on tõepõhi. Meie inimesed ei hakka nende pärast oma eluga riskima. Parim, mida nad saavad pakkuda, on halastuslask. Aga seda ma ei ole sulle öelnud.”

Toimetaja vaikis paarkümmend sekundit. „Olgu, mis seal ikka. Annan teada, kui tast veel midagi kuulen.”

*

„Me istusime selle viimase õhtu „Värelevate varjude” kõrtsis. Te teate, mis on värelevad varjud – kui te neid päriselt näete... noh, enamasti on siis hilja. „Värelevad varjud” on kolinud kokku kindlasti üle 30 korra. Küllap peavad nad varsti jälle kolima. Osaliselt ka meie pärast – neid, kes lähevad kuestile, pole üldse nii palju kui võiks mõelda, ja kusagil peavad nad ju kogunema. Aga võimud ei salli seda. Mitte üheski riigis.

Vaadake, ma ei räägi midagi uut, aga kuidagi ei pääse mõttest, et Tsoon ei tekkinud juhuslikult kohta, kus kolme riigi piirid kokku saavad, nii et vaatamata suurvõimude sorkimisele ja kõigile lepingutele on siiski tegemist kolme erineva nägemusega. Ja pealegi tekkis Tsoon tihedasti asustatud piirkonda ja selle piirid muutuvad kogu aeg. Seda on võimatu valvata. Tähendab, muidugi seda valvatakse, aga kuna seda ei saa valvata klassikalise piirina... Või, noh, vast Põhja-Korea suudaks sundida inimesi valvama piiri, mille läheduses olemine neile paremal juhul mõne aja jooksul näiteks seakõrvad kasvatab. Ja tehnika ütleb Tsooni läheduses üles.

Inimesed ei taha kodudest ära minna, enne kui viimasel hetkel. Paljud ka peale viimast hetke. Paljud meelega. Räägitakse, et mõned elavad Tsoonis. Aga see on ilmselt legend – meist keegi ei läheks retkele, kui me ei teaks natukegi, mis meid ees ootab, ja kui me väga ei eksi, siis see, mis meid ees ootab, on ohtlik. Väga. Meid ootab miski, mis ei sobi meie maailma. Miski, mis lihtsalt tekkis ühel ööl. Või ka päeval, keegi ei tea täpselt. Maagiline, füüsikaliselt võimatu tunnel, mis ühendab meid teise maailmaga. Maailmaga, kus kõik legendid saavad tõeks. Kus elavad trollid ja lohed.

Ja kus soovid lähevad täide.

Eelnevalt kindlasti ei lähe soovid täide. Või kuidas võtta. Meid austati muidugi. Kõik ju teadsid, et me läheme. Meile tehti välja ja kogu aeg tuldi rääkima. Jäin vist liigagi kauaks vestlema ühe üsna kena naisolevusega. Ma ei tea, kas ta oleks tulnud sealt edasi minu juurde? Võib-olla oleks. Ma ei tahtnud teda paluda – kartsin ära rikkuda seda, mis näis seal meie jutust sündivat. Tobe muidugi. Võib-olla ma otsin ta üles, kui tagasi olen.

Kui olen. Nüüd on mul lihtsalt väga paha olla ja Arst on kuhugi kadunud. Rüütel ja Sõdur sisustavad oma aega sellega, et arutavad, kui palju talle täpselt peaks kere peale andma – noh, piisavalt, et ta enam ei teeks, ja nii vähe, et ta ikka küestil täie eest suudaks olla. Rüütli nimi oli päriselus Jozef; perekonnanimi on veel hullem. Kindlasti mitte rüütellik, aga kui ta tagasi tuleb, võib ta end kutsuda Chevalier de la Zone. Muidugi mingi nimi lisaks, sest egas ta ainuke ole, aga selle saab tema valida. Ja Sõdur on Felix ja Õpetaja on Ken ja Varas on Laura ja Erak on Emma.

Arst on Guido. Minu arvates on ka see jama ja nõme – niimoodi ära kaduda. Head on selles vaid niipalju, et ma saan kirjutada ja juba selle mõne tunniga, mis hommikust lõuna poole on tiksunud, on olemine natuke paremaks läinud. Erak ja Õpetaja magavad. Varas sorgeldab midagi oma märkmikku, ilmselt peab päevikut; või joonistab; ta ei lubanud vaadata, aga ma olen silmanurgast näinud. Rüütel ja Sõdur võtsid mõned õlled ja kui Arst veel palju hilineb, ei lähe me täna kusagile.

Ja kuigi on räägitud, et on neid, kes nädalaid minema ei saa, oleks mul küll naljakas õhtul „Värelevatesse varjusesse” nägu näidata. Et kas me oleme **sellised**...

Aga hetkel polegi rohkem midagi öelda. Te kõik teate, kuidas Tsoon välja näeb. Selleks ajaks, kui see lugu kellenigi jõuab, on „Värelevad varjud” kolinud järgmisse mahajäetud hoonesse ja kõik on teistmoodi; ja ma ei taha mitte kellelegi sealsest rahvast pahandusi – ei personalile ega küllastajatele – ja seepärast ei hakka neid täpsemalt kirjeldama. Võrkude, kangaste, valgustite ja plakatitega hubasemaks muudetud vana tehasehoone, kasutatud ja väga mitmesuguse kvaliteediga plastikmööbel ja kogu muu kola, mida tegelikult annab tunniga treilerisse laadida. Hotell, kus ööbime, on lihtsalt ühe eramaja teine korrus – viisakas ja puhas, aga taas ei tahaks ma seda vähimatki kirjeldada.

Igatahes siin veel töötavad kõik mu sidevahendid normaalselt, saan selle artikli läbi anonüümse proksi üles laadida ja võib-olla katsun ka natuke magada.”

*

„Hei, Mees Mustas, mul on nimed,” sõnas Toimetaja enda ette õhku, hoides siiski lõivuna vanadele harjumustele sõrme kõrvapandud *hands-free*’l. Ta luges nimed Bardi sõnumist ette.

„Uau, tänan, Alex,” pirises tal hääl kõrvas.

„Identifitseerid sa nad nende alusel? Need ei pruugi õiged olla.”

„Hm...” Teisel pool kõheldi. „Tuleb eeldada, et on. Või vähemalt osaliselt. Meil on morgis Guido Karpini surnukeha. Kui lahkamine muud ei näita, siis ta jõi end surnuks. Kaheksa promilli oli veres. Ja tal olid tehtud teatud vaktsiinid ja üldse oli tal toas matkavarustust ja kaarte, mis spetsialisti pilgule ütlevad väga selgelt, et ta kavatses Tsooni jalutama minna.”

„Nii et küest on purustatud. Ja ma ei saa lugu.”

„Kui nad ei loe küesti juba alanuks.”

„On see võimalik? Ma olen aru saanud...”

„Alex, sa oled täiskasvanud mees. Mitte kõige rumalam ka. Kas sa tõesti usud, et arvul ja rollidel on tegelikult vähimatki tähtsust?”

Toimetaja vaikis viis sekundit. „Kas Tsoon allub mõistusele ja loogikale? Mulle tundub ka kuidagi idiootlik, et mingi looduslik... eriti võõras looduslik, üdini võõras looduslik fenomen hooliks midagi

inimeste legendidest, kuid ma olen liiga palju näinud, kuidas asjad kokku klappivad. Kuidas legendid tõeks saavad.” Ta vaikus veel viis sekundit. „Aga mis tegelikult juhtuks, kui ma neile Arstiks läheksin?”

„Mõtled sa seda tõsiselt?” Ta kõrva kostis naeru. „Eks igaüks lähe lolliks omamoodi. Noh, muidugi võtavad nad su rõõmuga vastu. Võib-olla moepärast vaidlevad. Ja sa tead keskmisest palju paremini, mis sind ees ootab.”

„Nii et sa ei takistaks mind?”

Seekord vaikiti teisel pool viis sekundit. „Mõtled sa seda tõesti tõsiselt? Oled elust tüdinud? See ei ole lahe seiklus. See on raske ja ebameeldiv ja kui statistikat ilmestada, siis vene rulett revolvriga, milles on viis pesa kuuest täidetud.”

„Sina ju käid seal. Teadlased uurivad. Ma tean tõepoolest teistest hulga paremini, mis ees ootab. Ma ei tea, kas kuesti reeglid on sinu ametkonna väljamõeldis, aga ma tean, miks peab minejaid olema teatud optimaalne arv, see tarkus on sada tuhat aastat vana. Ma räägin sulle seda sellepärast, et võib-olla on sellest ka sulle kasu.”

„Mul ei ole sellest kasu, et sa surma saad, vana sõber.”

„Aga sa ei takista mul minemast? Muidugi pole kogu seda jutuajamist olnud.”

Seekord venis vaikus kümnele sekundile. „Ei, ma ei takista sul minemast ja jah, seda vestlust ei ole olnud.”

„Mingeid erilisi nõuandeid?” küsis Toimetaja pigem poolnaljatamisi.

„Hoidu pundi keskele ja ära tunne millegi vastu huvi. Kõik huvitav Tsoonis tapab. Vaata alati valmis paar võimalikult lagedat ja võimalikult tavalise väljanägemisega põgenemisteed. Hoidu kõigest. Ära võta midagi kaasa. Ära kusagil viivita ühtki liigset minutit.” Veel üks turtsatus. „Ära mine.”

„Aga inimesed ju käivad seal. Sina käid.”

„Inimesed käivad tsirkuses kõiel. Selleks treenitakse kaua ja hoolega. Ja ikkagi kukutakse kõielt surnuks.”

„Olgu, tänan.”

„Ma ei veennud sind?”

Toimetaja Alex vaatas taas päris pikad sekundid enda ette. „Tead, teeme nii, et kogu seda vestlust ei ole olnud.”

*

„Me astusime üksteise järel mööda ahast rada põõsaste vahel. Tilkus sadada. Ilm oli selline, nagu see ikka oktoobris on – mitte eriti külm, aga vastikult niiske. Mets tundus ikka ühesugune ja saime aimu, et oleme kuidagi märkamatuks Tsooni jõudnud, peamiselt selle järele, et kõik signaalid lakkasid. Esimesena ütles üles GPS; tegelikult näitab see täielikku jama juba piirkonnas, kus veel politsei ja piirivalve patrullivad. Varsti kadus mobiililevi ja viimasena moondus lühilaine arusaamatuks vulinaks. Me nägime nüüd teisest otsast seda, kuidas lennuaparaadid ja satelliidid Tsooni näevad – kusagilt hakkab kõik tasapisi, alguses märkamatuks ähmasemaks minema, kuni lõpuks on – kosmosest vaadatuna – keskel vaid täiesti ühtlane hägu; täpselt seda värvi, mis see ala muidu väga kaugelt vaadatuna oleks. Meie jaoks olid pilved veel teravad, ent päike moondus suureks valgusplätakaks, mida võis palja silmaga vaadata, ja silmapiir – kui seda kõrgemaid künkaid ületades nägime – valgus laiali justkui läbi viis numbrit valede prillide vaadatuna.

Esimese märgi, et oleme juba sügaval nii-öelda päris-Tsoonis, saime ühe majani jõudes. Kõik oli

nagu korras, aga kõik oli võimatult viltu. Lähemale jõudes muidugi nägime, et seinad on pragulised ja kõik aknad katki. Ja maja ees olev betoonõu oli justkui madal liivane merepõhi sellistes vaksalaiustes ja mõne sentimeetri kõrgustes lainetes.

Me läksime sel päeval veel tunde sealt edasi; natuke julgemalt. Tegelikult ei tea ju keegi täpselt, kui lai on ala, kus Tsoon juba tasapisi mõjuma hakkab ja kust edasi patrullid ja kõik tavalised uudishimulikud – teadlased kaasa arvatud – eemale hoiavad. Valisime ühe sügavama oru, mille keskel oli juba looduslik lagendik, raiusime võsa ja peenemaid puid maha, tegime kõigest selles enam-vähem kaitstud viieteist-kahekümnesammuse lageda ala ja selle keskele suure lõkke.

„Ja huvitav, läheb see virvatulukeste või halo eest läbi?” mühatas Arst leekide ees seistes. Meie uus arst. Meil vedas meeletult, et ta samal päeval leidsime.

„Virvatulukese?” küsis Rüütel kahtlevalt. Eks meile kõigile tundus hetketi selline vedamine pisut kahtlane, kuid Rüütel oli ainus, kes suhtus temasse avaliku vaenuga. Sõdur ei usaldanud teda ka, püüdis talle mitte selga keerata ja pidevalt, kogu aeg jälgis silmanurgast. Aga seda oli näha vaid siis, kui Sõdurit ennast tähelepanelikult jälgida, ja Rüütli käitumine oli rumal. Me sõltusime üksteisest ja Arst tuli küestile – kõik tingimused olid täidetud ja tagasiteed ei olnud ja oli rumal iriseda ja pidevalt raisata risküsitlustele aega; veel rumalam oli selge hea nõu ignoreerimine, mida Rüütel juba ka paar korda teinud oli; seni oli juttu küll rajavalikust ja väga halvasti meil sellega läinud ei olnud, kuid tundus, et halvem on ees.

„See on muidugi vaid teooria,” ohkas Arst. „Ruum on siin tugevalt hüperboolne ja valgus peaks võimenduma. Topoloogiline divergents peaks siin olema 60 kraadi ringis, mis integraal nullist lõpmatuseni üks pluss siinus astmes e ja kõik need konstandid korda de-iks-de-te – teate küll – peaks sõltuvalt lokaalsetest murdumisnäitajatest andma kümnest tuhandeni. Eeldusel muidugi, et valgus siit üldse välja paistab, eks ole. Ja pilves ei ole.” Ta oli pikk üsna kõhn mees, suurte hallide silmadega, natuke viltuse nina ja sügavate vagudega otsaesisega. Ta enam-vähem pidevalt sardooniliselt muigava suu ümber olid rasked murekortsud; ma sain väga hästi aru, kuidas ta võib paljudele närvidele käia. Ta oli 44 ja seega meist kõige vanem; ma olin Eraku vanust valesti määranud; kui Arst enda oma ütles, mainis Emma, et ta ei olegi enam kõige vanem; mitme aastaga, nagu ta ütles, seega panin Emma vanuse hindamisel 10 aastaga mööda; aga võtke seda hinnanguna meie Eraku välimusele; ja Arst ei vaadanud Erakut; mulle üldse ei meeldinud, kuidas ta Varast vaatas.

„Kuidas sa kõiki neid asju tead?” küsis Rüütel.

„Tulid sa küestile täiesti ettevalmistamatult? Lihtsalt lõi pähe, et läheks Tsooni hulkuma? Ega sa ju ei võtnud vaevaks vähimatki uurida, mis sind siin ees ootab?” Arstile paistis Rüütli norimisest aitama hakkavat; terve päeva oli ta vaikinud ja rääkinud rahustaval häälel, nüüd irvitas ta Rüütlile näkku.

„Ma tean, mida ma tean. See ei ole sinu asi küsida. Sa ajad mingit teadlaste jura. Mingit matemaatikat. See ei kehti siin.” Nüüd seisid nad vastamisi.

„Matemaatika kehtib igal pool ja lihtsalt su kahesendine aju ei käi sellest üle, kui sulle teisiti tundub. Tsoon on midagi väga võõrast, mis meie maailma tungis, kuid äärmiselt rumal on kõrvale heita kõik see, mida selle mõistmiseks teaduslike meetoditega teha saab.” Arst libistas rääkides jaki oma mahapandud seljakoti peale ja pöördus ilmselt võitlusvalmilt Rüütli poole.

„Siin küestil täidab sa minu korraldusi,” astus Rüütel tumedalt urisedes lähemale.

„Ma täidan sinu korraldusi, isegi kui need ilmselgelt rumalad on, nagu me täna juba paar korda nägime,” ei andnud Arst järele. „Ja korraldust sinu tasemel laskuda ja loll olla ma tõepoolest ei täida.” Ta üks jalg libises tahapoole ja ta tervikuna vajus madalamale, tõstes samal ajal vööst kõrgemale lõdvestatud randmetega käed.

„Kuulge, oodake,” astus Sõdur kiiruga nende vahele. „Ta ütles, et ta täidab su korraldusi,” sõnas ta Rüütlile. „Rüütel on juht ja seda sa ju ei vaidlusta?” küsis ta seejärel Arstilt. Sõdur oli Rüütlist ja Arstist vast kaks tolli lühem, ent laiaõlgne ja treenitud; tal oli natuke tõmmu jume ja lühikeseks pügatud soeng. Ma isegi ei proovi oletada, mis juhtuks, kui nad omavahel kaklema läheksid...

„Ei,” sõnas Arst. „Ma tulin küestile ja täidan küesti reegleid.”

„Ja meile kulub ära kuulata, mida ta teab. Meile kuluvad ta teadmised ära,” jätkas Sõdur Rüütlile otsa vaadates. „Noh, tundub, et ta on selle koha pealt tundlik. Anna andeks.” Ta pöördus uuesti Arsti poole. „Ja nii ei ole ilus juhile öelda. Ma usun, et kohane oleks vabandada.”

„Ma vabandan,” ohkas Arst sammu taandudes, pilku langetades ja kõrvale pöördudes.

„Olgu siis...” sõnas Rüütel, ent Sõdur pani talle korraks kiiresti käe õlale ja küsis Arstilt: „Mida sellist sa tead, millest meil kasu võiks olla? Kui palju sa üldse teadlaste töödele ligi pääsed? Suur osa on ju salastatud?”

„Noh... mul üks vana klassivend sellel alal,” hakkas Arst üsna heal meelel seletama, justkui poleks eelmist vastasseisu üldse olnud. „Eks ma soojendasin temaga suhteid, kui tuli mõte... küestile tulla. Näiteks need.” Ta otsis oma seljakotist seitse pakki, mis esimesel hetkel näisid tavaliste plastikkarbis mängukaardikomplektidena. „Need on, muide, müügil suveniiripoodides. Aga sõber kinnitas, et need on täiesti autentsed. Et nad olla need ise lekitanud; mõttega, et kui inimesed lähevad, siis las neil olla paremad šansid.” Ta jagas pakid laiali. „Valgel poolel on mustaga küsimus, mustal poolel valgega vastus. Kui need hakkavad teie jaoks valeid või mõttetud tunduma, on tegemist psühhotroopse mõjuga. Ehk siis küllalt tõenäoliselt käitute te skisofreeniliselt.”

Me uurisime neid ja vähemalt mina turtsatasin juba esimese juures: „„Caesari pojapoegade vanaisa oli?” – on kahtlust või? Ja teine küsimus: „Mitu võimalust on?””

„„E T K N – lõpeta jada”,” luges Laura. „Hm, seda ma olen näinud.”

„Jah, need on elementaarsed,” noogutas Arst. „Ainult pisut konksuga. Aga see olla raudne, et kui küsimused või vastused enam mõtet ei oma, olete reaalsusega väga viletsas kontaktis. Ma võtsin need igaks juhuks kaasa; võib-olla on teil mõni teine versioon või paremad.”

„Ähh,” ütles Rüütel karpri tagasi andes.

„Siis viska lõkkesse,” sõnas Arst; sellise natuke vabandava muigega, et mitte mingil juhul tüli üles kiskuda. „Need kaaluvad koos karbiga 102 grammi, kaardid üksi 86 – ei ole palju kaasas tassida. Mulle ühest pakist piisab.”

Rüütel kõhkles hetke, siis kehtas õlgu. „Olgu... lõkkesse visata jõuan neid ka homme. Seni tundub päris hea meelelahutus.” Ta pistis need oma seljakoti välitaskusse ja istus. Toit viltuse oksaga lõkke kohale seatud katlas oli piisavalt soojenenud, teevesi teises katlas ka juba kihises ja sellega oli meie esimene natuke teravam moment ohvriteta lõppenud.

„Kirjutad?” tuli Arst minu juurde, kui õhtusöök läbi ja me – kes oma asjadega tegeledes, kes lihtsalt taevasse vahtides ja kes juba magades – viimast uneelset tundi veetsime.

„Arvuti toimib veel,” noogutasin.

„Eriti ürgne mudel,” kergitas ta kulme.

Näitasin. „Kuulu järgi pidi see kõige paremini vastu pidama.”

„Räägitakse jah. Kuule... kõlab tobedalt, aga ma tahaks kellelegi tervisi saata. Ole hea, pane kirja, et ma ütlesin sulle, et nii toimivad tõelised sõbrad ja et sedalaadi hullusehood inimestel tavaliselt ei kordu. Aga et selleks sõbrad ongi, et neist üle aidata, sest keegi meist ei ole kaitstud.”

„Nii kirjutangi?” ei taibanud ma midagi.

„See, kes seda loeb, saab niigi aru,“ muigas ta vaid ja kõndis oma magamiskoti juurde tagasi.

Veider tegelane. Aga vaatamata kõigele, vaatamata sellele isegi natuke ülemängitud etendusele – kuidas ta Rüütliga vaieldes karate asendi sisse võttis – tundub ta mehena, kellele saab raskel hetkel loota.

*

Meid rünnati kolmanda päeva lõuna paiku. Ma ei ole kunagi kedagi tapnud ja ega tapnud ka seekord, kuid pean tunnistama, et olen šokis. Jah, see pole vaid lugejate jaoks. Või tegelikult tunduks ilmselt kahtlane, kui ma teisiti väidaksin. Ma ei ole mitte kunagi elus ka sellises ohus olnud ja ma ei ole kunagi pidanud oma elu eest võitlema kindla teadmisega, et ellujäämiseks tuleb tappa – sest vastane tahab tappa mind. Ma ei ole kunagi näinud võitluses tapetud inimesi enda ümber vedelemas. Olgu, oleme ausad – ma oksendasin ja värisesin mitu tundi takkajärele.

Olime peatunud lõunapuhkuseks mingis kunagises asulas ja valisime kiriku kui ainsa hoone, mis enam-vähem kindlalt püsti seisis. Sadas kogu päeva; mitte tugevasti, kuid sellist seenevihma, mis tundidega ikkagi kontideni läbi leotab. Tundsime end vettinuna isegi vaatamata sellele, et tegelikult oma matkariiete all kuivad olime, ja tahtsime kõik katust pea kohale, mis sest, et kõik meie teadmised Tsoonist sellele vastu rääkisid. Aga seni oli meie kuest olnud vaid metsaretk ja kuigi maapind oli teinekord kurrutatud ja puud ebaloomulikult väärdunud... isegi vaatamata sellele, et kõik inimasustuse märgid näitasid oma hüljatusega selgelt, et oleme nii-öelda apokalüptilises maailmas, polnud juhtunud midagi ebatavalist.

Me saime oma õppetunni.

Neid oli kaheksa ja nad olid relvastatud mõõkade, odade ja kilpidega. Ja nad olid karvased ja riietatud suvalistesse kaltsudesse, nii et mõjusid elusate hernetontidena. Kirik oli suur ja ustel olime loomulikult silma peal hoidnud, ent nad olid sisenenud kusagilt mujalt ja külglöövis laiali hargnenud, üritades meid ümber piirata.

„*En garde!*“ röögatas Sõdur ja sukeldus laskeasendit sisse võttes mingi kivise laua taha. Meie relvad olid väga erinevad, temal oli ainsana korralik M6A2. Rüütliil oli AK-47, Vargal minuarust Mini-Uzi, Õpetajal jahipüss ja meil teistel ainult püstolid, igapähe erinevad. Ma ei näinud midagi, enne kui kusagilt lendas oda, mis tungis Õpetaja kõhtu. See oli nii võimatu vaatepilt, et ma jäin seda endameelest õige mitmeks sekundiks jõllitama. Mõistus lihtsalt keeldus vastu võtmast, mida silmad nägid.

Noh, tegelikult oli seda aega alla sekundi, siis rabas Arst mu pikali. Ja kohe kõlas automaadivalang, millele sekundeeris teine, natuke teise tooni ja sagedusega. Hiljem sain teada, et need olidki Sõduri ja Rüütli relvade valangud. Ma ei näinud endiselt midagi ja ma ei julgenud eriti peadki tõsta, kuigi ma väga selgesti teadsin, et peaksin võimalikult kiiresti oma koti juurde jõudma ja relva võtma; tavaliselt rippus selle kabuur mul vööl, kuid puhkama asudes olin selle seljakott välitaskusse pistnud...

Hakkasin küünarnukkidel ja põlvedel koti poole roomama, kui mu kõrva juures käis paar kohutavalt valju kõmakat. Miski kukkus otse minu kõrvale ja korraga leidsin end vahtimas mõttelagedatesse, tardunud silmadesse. Jällegi ei suutnud ma neilt oma pilku ära pöörata, vist vahtisin jälle mõne olulise sekundi... ma tõesti ei tea, oli see pool või viis sekundit. Justkui läbi vati kostis veel laske ja siis jäi kõik vaikseks. Väga vaikseks, undavalt, tinisevalt vaikseks.

Keegi raputas mind, pörkusin instinktiivselt eemale ja sain siis aru, et see on Arst. Ta huuled liikusid. Sain aru, et olen kurdiks jäänud, ent kuidagimoodi lugesin ta huultelt välja, et ta küsib, kas minuga on kõik korras.

„Ma ei kuule!“ vastasin ja ta pörkus eemale. Ent siis ta muigas ja vajutas sõrme huuletele. Taipasin, et olin seda karjunud.

Pöörasin end, et oksendada. Püstol läks mul jälle meelest ära, ehkki miski selles vaatepildis, täpsemalt selles, kuidas Arst ja teised valvsalt ja varju hoidudes ringi vahtisid, ütles, et seda pole enam vaja. Sõdur ja Arst kummardusid Õpetaja kohale, Rüütel ja Varas vahtisid, relvad käes, julgemalt ringi ja Emma ajas end näost valgena istuma. Mul läks natuke paremaks, kui sain aru, et ka tema on oksendanud ja tundus olema täiesti liikumis- ja tegutsemisvõimetu.

Otsisin lõpuks oma püstoli välja, kuigi selle järele ei paistnud enam vajadust olevat. Kõhklesin hetke, ent otsustasin siiski seda laskevalmilt käes hoida – see kuidagi rahustas – ja tõusin püsti. Hetk hiljem pidasin paremaks ühele kivile istuma laskuda. Kuulmine hakkas tasapisi tagasi tulema. Arst vangutas pead, nad Sõduriga tõusid ja vaatasid meie ründajad üle. Siis vedasid nad Õpetaja ja neli neist eemale ja uurisid järelejäänud nelja. Kuulmine hakkas tagasi tulema ja sain aru, et see, kellest nad alustasid, karjus. Üsna kõvasti. Arst vangutas teda vaadates taas pead ja nad vahetasid Sõduriga paar sõna. Nad vedasid ta paar sammu eemale, kuhu nad surnud olid viinud, ja see tundus kuidagi sobimatu. Aga otse minu silme all tõmbas Arst püstoli ja tulistas karjule kuuli pähe. Vaikus muutus. Vaiksemaks, eks ole. Küllap oli mu kurdiks löönud Arsti püstoli lask otse mu kõrva juures, see seal kümme meetrit eemal ei mõjunud enam niimoodi.

Nad tulid tagasi, rääkisid midagi neljakesi – Arst, Rüütel, Sõdur ja Varas –, Rüütel ja Sõdur kadusid laskevalmis relvi käes hoides külglöövi, Varas jäi oma püstolit laskevalmilt käes hoides meid valvama ja Arst asus kolme viimase kallale. Varas astus paar sammu minu suunas ja küsis midagi.

„Mul ei ole muud viga, kui et Arsti lask otse kõrva juures lõi mu täiesti kurdiks,“ ütlesin, püüdes oma häält kontrollida; ma tegelikult juba kuulsin seda.

„Aaa,“ sain Vargast talle huultele vaadates aru. „Valvad esimest poolt?“ Ta osutas suunale, mida ma seal istudes enda ees nägin, sest juhtumisi istusin näoga uste poole, kust sisse olime tulnud. Ubisin end kuidagi, hm, sõjakamasse asendisse: „Jah.“

Arst üritas neilt vist midagi teada saada. Täheldasin huviga, et ta kõneleb mingit keelt, mida ma ei tunne. Eks ma olin endiselt poolkurt, muidu oleksin vähemasti selle ära arvanud, mis keel see õieti on. Igatahes vaevalt paar minutit hiljem lohistas ta järgmise tegelase laipade juurde ja lasi sellele kuuli pähe. Rüütel ja Sõdur tulid tagasi ja me panime oma asjad kokku. Asusime Rüütli juhtimisel teele, Sõdur ja Arst jäid maha. Arvasin kuulvat veel kaht lasku; nad jõudsid nii veerand tundi ja mõned kilomeetrid eemal meile järele.

Tasapisi sain teada ka puuduva osa lahingust – ründajad olid visanud odad ja siis mõõkade-kilpidega rünnanud. Nad ei olnud väga hästi oma tegemisi kooskõlastanud. Neid oli üllatanud, et Sõdur neid märkas, nii et odad olid lennanud mitte kõik korraga, vaid nii umbes sekundi sees – see oli andnud meile need mõned hetked, et ainult kaks oli tabanud; lisaks Õpetaja tapnud kõhuhaavale oli teine Rüütli külge riivanud, jättes sinna inetu veritseva kriimu. Rüütli ja Sõduri valangud olid tapnud need neli, kes neile otse peale tulid. Arst oli lasknud maha kaks, kes küljelt meie suunas tulid, ja nad neljakesi – lisaks Varas – olid lasknud sõelapõhjaks viimased kaks, kes vastassuunast, Varga ja Eraku poolt tulid.

Sel õhtul jäime varem laagrisse. Osaliselt sellepärast, et Arst tahtis end väga pesta – tegelikult vajasime seda kõik – ja Rüütel üldse ei vaielnud, sest ta haav vajas õmblemist; pesemist vajas ta loomulikult veel eriliselt, sest kõik ta riided olid verega koos. Ja lõpuks oli meie lõunane puhkus aia taha läinud; me polnud jõudnud isegi korralikult süüa; ja nii me siis otsustasime selleks päevaks paigale jääda ühe oja kaldale umbes sel ajal, kui oleks pidanud olema pealelõunane puhkepaus ja veel veerand teest ees.

Me jagasime ära Õpetaja varustuse ja relvad. Tal oli lisaks püssile veel väike nõndanimetatud daamirevolver, mille Varas pärast väikest kõhklust endale põue libistas. Püssi sain mina. Olin valmis seda Arstile jätma, sest tema käes oli sellest ilmselt palju rohkem kasu, ent ta ei tahtnud. Tal oli mitte üks, vaid kaks kümnetollise toruga Desert Eagle'it, ja niipalju, kui ma ta jutust aru sain,

mitte selle kõige vingema, vaid kohe sellele järgneva, igal juhul täiesti piisava kaliibriga, ja et kuna need on päris rasked ja ta on nendega juba mitu aastat harjutanud, on ta nendega palju tapvam. Ma ei tea relvadest palju ja tegelikult aitas üks mu sõber mulle mu Glocki muretseda. Kuestil pidi relv olema, kuid kuigi ma ikka mõned korrad elus olin lasknud, ei teinud ma endale illusioone ei oma lasketäpsuse ega muude relvakäsitlemisoskuste suhtes; ma vast poleks oodanud, et ma esimeses lahingus üldse enne relvani ei jõua, kui kõik juba tükk aega tagasi läbi on... Ega mu rahalised vahendid ka just kõige paremad pole, nii et eelistasin üht korralikku relva. Sõber mind eriti ei koorinud ka. Ilmselgelt polnud mu relv legaalne ja mulle tundus, et meid kõiki üllatas, et Õpetaja relvad olid legaalsed – eriti ta minevikku arvestades. Ent maailm oli Tsoonitagi kummaline paik.

Me jagasime ära ka ta moona ja tegelikult praktiliselt kogu varustuse peale mõnede ta riiete ja seljakoti ise, mida meil lihtsalt vaja ei olnud; riputasime selle ühe puu otsa; sinna jäi, muide, ka ta mobiiltelefon ja dokumendid-relvaload ja veel üht-teist, millel võis ju normaalses maailmas mingi väärtus olla, kuid alles teel Soovide Kivini ei tulnud meist kellegi mõttesegi seda kaasas tassima hakata.

„Said sa midagi teada?” küsis Rüütel Arstilt, kui see oli lõpetanud ta külje nõelumise ja plaasterdamise.

„Hullud,” kehtis viimane õlgu. „Sonisid midagi jumala missioonist mingi nõia tapmisel. Midagi lapse ohverdamisest ja neitsist ja needusest. Segased nagu märtsijänesed. Tõeline ime, et nad siin nii kaua vastu pidasid.”

„Miks nad loomanahkades olid?” küsis Varas. „Või, noh, misiganes...”

Arst muigas kurat teab mille üle, vaadates Vargale otsa, nagu ta teaks, miks naine seda küsis. „Nad kujutasid ette, et ongi mingis muinasjutumaailmas. Et elavadki sellises põllumajanduse algaegade hõimuühiskonnas. Noh, nagu inimesed ette kujutavad, mis võis siinkandis olla esimesel aastatuhandel, kui kristlusest juba teati, aga suurem osa Euroopast oli hõimude-hõimukeste kaupa lõdvalt seotud külade segadik. Neil oli oma kuest, nende seisukohast ilmselt loogiline ja väärikas.”

„Ja sa lasid nad lihtsalt maha,” sõnas Varas.

„Nad kõik olid raskesti haavatud,” vangutas Arst pead. „Kaks viimast oleks normaalses tsivilisatsioonis ellu jäänud, võib-olla ka kolmas – ja kui helikopter oleks kümne minutiga tulnud või mul siin korralikumad sõjameditsiinivarustust, ka neljas ehk –, aga siin pole ei piisavalt varusidemeid ega meil võimalik neid nädalaid põetada ja palvetada, et infektsioone ei teki. Ja lisaks nende vaimne seis... ma ei tea, kas teoreetiliseltki oleks neil enam mingit elu olnud.”

„Ja sa lihtsalt lasid nad maha,” kordas Varas seletamatul ilmel ja toonil.

Arst vaatas talle otse silma. „Ma olen arst. Ma olen olnud lahingutes, sõjakolletes. Mul oli pahandusi, sest mõned inimesed ei suuda leppida, et ma mõnikord omal viisil inimeste kannatusi kergendasin.”

*

Järgmisel, neljandal päeval läksid asjad tõeliselt veidraks. Olime juba nii sügaval Tsoonis, kus selle tekkimine oli puud-põõsad puruks rebinud ja igal pool vedeles veidralt vändunud pookõdunenud puitu. Lagedad künkad hakkasid vähem kui kilomeetri peal virvendama, justkui oleks meil kõigil arenenud tugev lühinägelikkus, ja päike oli laiali määritud veerandile taevale.

Me liikusime hanereas, hoides viiesammulist distantssi ja vaatasime kogu aeg ringi. On olnud küeste, mille viimane või viimased paar liiget kolmandal päeval tagasi on; noh, kui välja arvata need, kes kohe minnes patrullile vahele jäävad, eks ole. Me olime teel neljandat päeva ja kaotanud ühe inimese. Ma olin piisavalt lugenud, mõistmaks, et meil tegelikult vedas õige mitme asjaga, lõpetades sellega, et olime nüüd kõik ohust ülimal määral teadlikud ja valvel.

Vaadake, ma olen tavaline heteroseksuaalne mees. Mind eriti ei häiri, kui naised omavahel teineteist lutsutavad, kuid meeste selline tegevus on mulle alati olnud eemaletõukav ja vastik. Ja seal minnes leidsin end unistamas suurest karvasest mehest, kes mul selja tagant ümbert kinni võtaks ja mind hellitama asuks. Leidsin end kujutlemas, kuidas ta tagumiku kaudu minusse siseneb – kujutlustes polnud see üldse valus – ja kuidas ta liikumine minu sees ka mind erutab... Aga iga nii umbes viie minuti tagant raputasin pead ja nii-öelda kutsusin end korralt – mis kuradi jama... Ent kujutluspildid muudkui tulid tagasi.

Tõtt-öelda taipasin, mis õieti toimub, alles sel hetkel, kui Varas üle õla vaatas ja siis rivist välja, vasakule hakkas minema. Kui ma peatusin ja segaduses sinnapoole vaatasin, nägin, et ta läheb tegelikult järele paarkümmend sammu ette jõudnud Erakule; viimane oli minust tagapool, nii et ma polnud tema vasakuleminekut tähele pannud, ja meie rivi lõpetav Sõdur oli millegipärast oma viiskümmend meetrit maha jäänud.

„Erak, Varas, seis!” käratas Arst teravalt. „Emma, Laura, jääge kohe seisma! Kas teil on mingeid kinnismõtteid viimasel veerandtunnil? Erootilisi kujutlusi? Võtke oma kaardipakid! See on väline mõju!”

Varas peatus segaduses, Emma jäi ka korraks seisma, kuid jätkas siis otsustavalt teed.

„Järele talle,” otsustas Rüütel Eraku suunas astuma hakates.

„Vaadake oma kaardipakke,” kordas Arst talle järgnedes. „Teie kõik, seda saab käigu pealt teha. Aga eriti sina, Varas!”

Võtsin oma paki. „Miks on liigaaastad? Miks need aeg-ajalt ära jäävad?” Mida kuradit? Liigaaasta on see aasta, kus on 366 päeva, see on selge, aga miks need aeg-ajalt ära jäävad? Ähmaselt meenus, et tõesti, koolis vist räägiti midagi Gregoriuse kalendrist... vaatame. „Liigaaastad jäävad Gregoriuse kalendris ära keskmiselt iga 400 aasta tagant, sest Maa aasta pole täpselt 365 ja veerand päeva, vaid pisut vähem, ning seda on vaja kuhjuva vea kompenseerimiseks.” Ma ei teadnud seda, aga kõlas loogiliselt.

„Jah, vittu küll, ma ei saa aru,” soigus Varas.

„Võta üks klõmakas,” sirutas talle järele jõudnud Arst talle väliplasku. „See on brändi. Mõnikord aitab. Ja usalda meid. Hoiame meie meeste lähedusse... või siin nagu enam polegi valikuid.” Ta vaatas selja taha minu ja vahepeal kuuldekaugusse jõudnud Sõduri poole. „Ega keegi teist pede pole? Hetkel on see oluline ja ei ole mängu aeg. Oli teil viimastel minutitel homoerootilisi kujutlusi?”

„Minuarust viimased pool tundi, aga homo ma ei ole,” laususin.

Sõdur raputas vaikides pead.

„Rüütel?” hõikas Arst ettepoole.

Rüütel vaikis ja hakkas siis vanduma. „Mulle meenusid... mõned asjad... noh, ma istusin kunagi. Ma ei taha sellest rääkida ja ei, ma ei ole pede.”

„Viimased pool tundi?” küsis Arst minult.

„Ega ma aega ei võtnud,” porisesin vastu, „aga vähemalt.”

„Täna. Siis me oleme sügavalt pasas.”

Erak oli kaugel ees, nii et kuidas me ka ei kiirustanud, ei jõudnud me lähemale; ei olnud ka minu asi jooksmata hakata. Olime läinud paar kilomeetrit, tõusime laugest nõlvast ja jõudsime madalale platoole, mille keskel troonis midagi Stonehenge'i kiviringi sarnast. Esimesel hetkel, sest lähemale jõudes nägime, et tegu purustatud ehitistega, mida keegi meelega on sellistest „disaininud”.

Emma läks kivide vahelt ringi keskele ja kui me nii arvata minut hiljem kohale jõudsime, põlvitas

suure karvase olevuse ees, pea tema süles. Mulle tundus, et ta ei põlvitanud niisama, ta pea liikus üles-alla, kuid ma silmasin seda stseeni siis, kui olevus oli juba Rüütli ja teisi näinud.

Ta tõusis järsult püsti ja lükkas Eraku eemale. Niipalju, kui ma sealt umbes paarikümne meetri pealt nägin, oli ta riist kõva ja kikkis. Edasine juhtus mõne lühikese hetke jooksul. Jõudsin silmata kogu primitiivset laagripaika, mingeid onne ja lõkkeplatsi ja umbes tosinat naist, kes lõkke või tolle karvase läheduses olid istunud ja nüüd samuti justkui elektrit saanuna end püsti hakkasid ajama.

Olevus liikus kiirest nagu mõte. Sõdur tõstis relva, ent lasku ei järgnenud, selle asemel pööras ta relva ja raius järsult vinnastushooba tagasi, et tõrkunud padrun rauast välja saada ja uus laadida. Selle ajaga jõudis olevus temani ja murdis tal ühe liigutusega kaela. Kuni ta sellega ametis oli, virutas Rüütel talle oma relva kabaga, vaevumata proovidagi lasta. Ka mina taipasin, misliiki olevus see on ja relva tõrge oli selge märk – me ju kõik oleme kuulnud kunnidest. Igatahes paiskas olevus ta jõulise jalalöögiga eemale, enne kui vahepeal kaltsunukuna kokku kägardatud Sõduri lahti lasi.

Arst tõstis oma püstolid ja kärgatasid lasud. Kaks esimest kuuli tabasid olevust rindu ja ta seisatas imestunult. Kaks järgmist tabasid kõrri, kui Arst tulistades lähemale astus, ja kaks selle järel näkku. Olevus kukkus ja Arst tulistas vähem kui meetriselt distantsilt veel neli kuuli talle pähe. Naised lõkke ümber, kes olid meid vaenuga, olevusele kaasa elades põrnitsenud, mõnel käed meie poole sirutatud, sõrmed küünistena kõverdatud, hakkasid kriiskama ja tormasid meie poole. Arst tõstis relvad ja asus neid lähemale astudes süstemaatiliselt tapma. Ma sain teada, et selle mudeli Desert Eagle'i magasinis on seitse padrunit, olin laske lugenud ja pärast esimest nelja lasku naiste pihta vahetas ta magasine. Mõni sai ühe kuuli, mõni kaks, ja mööda ta ei lasknud, niipalju kui mina otsustada suutsin. Viimased kaks sai Emma ja siis vahetas ta teist korda magasine, asudes sooritama kontrolllaske. Pähe.

Olin millegipärast kogu aeg Varast silmas pidanud ja kui ta ühel hetkel tõstis oma Uzi, sihtides Arsti, reageerisin hetkega, virutades tal selle käest. Jäin vaid niipalju hiljaks, et relvast tuli kaks kurat teab kuhu lennanud kuuli. Arst heitis meie poole ainult silmanurgast pilgu, lõpetas oma tegevuse ja tuli siis meie juurde.

„Räägime või võtad sa selle mängupüstoli välja?” küsis ta Vargalt. Ma võisin lugemisega sassi minna, kuid vähemalt üks padrun oli tal veel mõlemas relvas järel.

„Miks sa seda tegid?” küsis Varas. Ta käsi oli jope alla pistetud ja ma oletasin, et ta sõrmed olid Õpetaja väikese relva päral.

„Miks ma nad kõik tapsin?” Ootamatult mõistsin, et Arst on raevust kaame. Et see ta näol pole võitluspinge, vaid kohutav, võitmatu tapalust, mida toidab miski väga sünget tema sees. Ja ta ütleski: „Ma kaotasin oma pere Kunnide Linnatuuril, nagu seda nimetatakse. Eriüksus oli mõned kätte saanud, aga nad ei jõudnud neid ei uurida ega Tsoonist välja viia, enne nende õukond ründas. Mingid väärastunud naised... mõned mehed ka. Me elasime tavalises väikelinnas, me ei teadnud, et Tsoon on nihkunud. Ühed vördjad tahtsid võimu ja muutusid kunnideks, teised lasid end ära teha, et oi kui halvasti nendega ümber käiakse ja nad on ju nii nunnud ja üldse on nendega kuidagi lahe ja annab lausa elule mõtte. Aga nad ei ole muud, kui väärastunud inimesed, suuremas hulgas mehed, kes tungisid Tsooni, et saada võimalus oma perversseid fantaasiaid rahuldada. Nii lihtne see ongi. Ja siis nad tapsid ja tapsid ja need, keda nad ära tegid, kummardasid neid ja aitasid neil tappa. Nad ei ole muud kui nuhtlus. Ja nüüd, kas sa saad endast üle või oled osa nuhtlusest? Ja ära tule rääkima, et Tsooni nõidus ja sa ei suuda vastu panna. Jah, paljud neist, kes tahtmatult Tsooni mõju alla sattusid, ei saanud tõesti midagi parata, aga sina tulid siia ise, vabatahtlikult, ja järelikult sulle süütuse presumptsioon ei kehti. Tee oma otsus!”

„Ma ei ole seda kunagi niimoodi vaadanud...” pomises Varas. Ta raputas pead. „Sa oleksid võinud neile halastada. Nad on inimesed. Kas sa vihkad naisi? Sa pole neist parem. Sa pole koletistest parem.”

Arst purskas naerma. See oli kõle ja ebameeldiv naer. „Ei, ei ole ega tahagi olla. Ma surin oma naise ja kahe tütre purustatud jäänuste juures. Nemad surid, sest midagi võõrast tungis meie maailma. Kusjuures see võõras ei olnud vaenulik. See lihtsalt oli. Hingetu loodusnähtus. Sitta hakkasid inimesed kokku keerama. Et rahuldada oma pisikesi soove. Antud juhul, et oma seksuaalfantaasiaid välja elada. Kas sa tead, mis tunne mul on mõelda, et mu naine ja lapsed surid, sest keegi tahtis hästi palju keppi saada?”

Mul võttis õige mitu sekundit ja õige mitu plõksu peas, enne kui ma aru sain, mida ta õieti räägib. „Oot, sa tahad öelda, et mingeid olendeid teisest ilmast ei olegi? Et pole sortse, võlureid, kunne, haldjaid, kangelasi ega... on vaid inimesed, kelle soovid on täide läinud? Kas keegi tõesti...” Vaatasin lagendikul ringi. Jah, sel mehel – kui see oli kunagi mees olnud – oli tosin naist. Jah, suurem osa neist tundus olevat noored ja mõni võis kunagi – kui ta oli puhas ja hoolitsetud – päris kena olla, ent... Niimoodi me küll – ei mina, teised küesti liikmed ega vast keegi, kes asjaga seotud – oma soovide täitumist ette ei kujutanud.

„Mitte midagi ei ole,” purskas Arst. „Miski, mis meie füüsikasse ei mahu, kukkus Maale ja venitas ruumi hüperboolseks. See, mis selle tegi, jäi oletatavasti paari kilomeetri sügavusse maa sisse kinni. See pidi olema suhteliselt väike, sest langemise tulekanal viitab kõige rohkem paarimeetrisele objektile, ent kuigi see oli tavalise aine tihedusest tunduvalt tihedam, on asi väga-väga kaugel näiteks valge kääbuse materjalist, sest siis poleks see nii madalale pidama jäänud. See on kõigis teaduslikes materjalides kirjas, lugege ainult. Väljavenitatud ruumis töötavad kõik interaktsioonid teistmoodi, elektromagnetiline on ebasümmeetriline suunas suhtes ja tegelikult tulenevad sellest kõik fenomenid, see töötab hoopis teistmoodi, levib hoopis teistmoodi ja mõjub hoopis teistmoodi. Sellest tulenevad kõik telepaatilised, telekineetilised ja muud efektid, aga suurem osa inimestesse puutuv tuleneb ikkagi peamiselt sellest, et ajus lähevad seosed segi, ehk siis Tsoon mõjub tugeva psühhotomimeetikuna.” Ta kirtsutas meie näoilmete peale nägu. „LSD-na.”

Muidugi olime me kõik kuulnud ametlikku versiooni. Aga see ei seletanud kogu maagiat. See ei seletanud tegelikult üldse mitte midagi. See oli teiste sõnadega öeldud, et me ei saa aru, mis meie maailma on tunginud. See ei seletanud kõiki neid võimeid, mis kõigil maagilistel olenditel oli, see ei seletanud lohesid ja tuhandet muud asja. Ja lõpuks, see ei seletanud küeste, täpsemalt, miks just selliste reeglite järgi tuli minna; või veel täpsemalt, miks ainult küesti reegleid järgijaid saatis edu.

„Miks sinu relvad töötasid,” küsis end tasapisi istukile ajanud Rüütel. Ta hoidis rinnust kinni, sealt kuhu teda oli tabanud kuninga löök; tundus, et tal on päris valus.

„Sest võib-olla olen ma juba oma soovide kivini jõudnud,” sõnas Arst natuke rahulikumalt kui ta enne oli rääkinud; ka ta alatine sardoniline muie hakkas tagasi hiilima. „Ma ei tulistanud relvast, ma tulistasin südamega. Ma tahtsin tappa. Ma soovisin tappa. Ma tahtsin need kuradi kuulid ta kehasse kihutada. Relv, püssirohi ja tongile langev lööknõel olid ainult abivahendid.”

„Miks sa tulid küestile, kui sa sellesse ei usu?” küsisin.

Arst muigas seekord juba laiemalt. „See, et ma ei usu, et me tegelikult oleme ühendatud mingi teise maailmaga ja et sel nähtusel oleks vähimatki teadvust või tahet, ei tähenda, et ma sulgeksin silmad vääramatute fakti ees, et midagi toimub.” Ta heitis peaga ja kõndis Rüütli juurde. „Las ma vaatan su läbi. Roided?”

*

Me ei läinud sel päeval kaugele, sest Rüütli oli silmnähtavalt raske käia. Head oli vaid niipalju, et – olgem ausad – mulgi polnud lühemate matkapäevade vastu midagi. Ma ei tea, kas päriselt on sellised küestileminejad, kes üldse pole pikemaid metsaretki ette võtnud või mingisugustki treeningut läbinud. See ei ole naljaasi. Alates riietest ja jalatsitest, millega on üldse võimalik päevas 40 kilomeetrit maha trampida, ja seda maastikul, mitte teel. Me ei sumbanud soos ega roninud järsakutel, meil ei olnud eriti isegi üle langenud tüvede ronida või end võsast läbi suruda, kuid

esimesed pikad päevad, kus me tõepoolest üle kümne tunni üsna kiires tempos käisime, võttis vähemalt minu läbi. Ma olin kooliajal matkanud ja käisin paar kuud tagasi spetsiaalselt ühel mitmepäevasel mägitaval, nii et endameelest olin korralikult ette valmistunud, ent ikka tundsin end väga väsinuna. Samas – kunagi varem pole ma pidanud oma elu pärast kartma ja võitlema. Ja te ju panite tähele, et ka selles viimases konfliktis ma ainult seisin nagu dekoratsioon...

Üritasin Vargaga rääkida sellest, miks ma ta relva käest ära olin löönud, kuid ta ignoreeris mind; küllap oli pahane. Püüdsin seletada, et kui me veel üksteist hakkame maha lööma, ei jõua me kindlasti kuhugi, kuid ta ainult turtsus. Ühel hetkel kutsus Arst mu kõrvale ja soovitas ta rahule jätta. „Ma ei taha teada, mis sinu peas toimus, aga tema oli juba sellesse karvasesse sitakotti armunud. Ta suutis säilitada natukest tervet mõistust, ei läinud täiesti lolliks nagu Erak, kuid ta on endiselt sisemiselt segamini. Seksuaalhormoonidest pohmakas ja ta sai enda kohta midagi mitte just meeldivat teada – kellelegi ei meeldi, kui niimoodi teadvusega manipuleeritakse. Jäta ta rahule.”

Siis jõudiski mulle kohale, et nii mina kui Rүүitel olime tõenäoliselt elus ainult sellepärast, et Arstil oli oma kättemaksumissioon pidada ja kuidagi oli see tõesti juba toimima hakanud. Kas miski minu soovidest võiks juba täide minna? Ja mida ma õieti soovin?

Kuestile ei tulda selleks, et järgmisel tasemel LARP-i mängida. Liiga vähesed tulevad tagasi, *escape*-nuppu ei ole ja ööseks mängu seisma ei panda. Muidugi tuldi ka niisama Tsooni hulkuma, kuid sisuliselt oli sel juhul tegemist pooltahtliku enesetapuga, sest nii rumalad või hoolimatud täiendasid kõige tõenäoliselt zombide ridu ja mõne kunni õukonda sattumist sai õnnestumisena vaadelda. Muidugi tulid ainult need, kes ummikusse olid jõudnud või tundsid muul viisil eksistentsi sellise painena, et hea panusena tundus võimalus umbes üks kuuele üldse tagasi tulla ja seejärel nii üks kahele, et asjal ka mõte oli.

Ma tahtsin elus midagi ära teha. Ma tahtsin midagi olla. Ja ma ei ole rumal, loodus ei ole õnnistanud mind ei erilise ande ega töötahtega. Välimusest ja rikkast suguvõsast rääkimata. Te võite öelda, et olen üksik, ebareaalsete ootustega ega oska elust rõõmu tunda. Noh, olgu teil õigus. Aga igatahes suutsin ma tulla kuestile. Tehke järele.

Tsoon muudab inimesi. See on küll fakt, rääkigu Arst mida tahes. Tegelikult ma ei peaks Arsti kuulama ega proovima õigustada kuesti tema ülima nihilismi valguses. On selliseid inimesi, kellest maagia kauge kaarega mööda läheb. Karistuseks nendega imesid ei juhtugi. Ma olen piisavalt uurinud – kuestilt tullakse tagasi ka varandusega. Tihti nii varanduse kui seletamatute võimetega. Ma ei ole inimene, keda on ainult rahalised võimalused takistanud end surnuks joomast või triibutamast. Ma tõepoolest tahan muuta maailma paremaks paigaks. Ma ei tea, mida kuest mulle annab, kuid ma tahan jõuda Soovide Kivini ja küsida selleks võimalust.

Me jääme ööseks paigale ühe künka tipul mingites varemtes. Siin oli maailm juba väga paigast ära, nii et ehitistest polnud suuremat järele kui paar pikaksvenitatud müürijuppi. Tegime lõkke üles ja sättisime end kohta, kus tundus varem juba keegi peatunud olevat, sest kividest ja okstest moodustus rohkem kui kolmes küljes mingisugunegi varje.

Meid rünnati öösel. Zombid. Räägitakse, et nad olla sealkandis kõik muu elusa ära söönud, kariloomadest koerte-kassideni. Sealkandis – nii sügaval Tsoonis – olla püsiv september, nii et loodusest on võimalik toitu leida. Alal, kus nüüd laiutab Tsoon, elas viis miljonit inimest. Tõsi, servades ei juhtunud eriti midagi ja seal elatakse siiani, tõsi, suurem osa evakueerus, kuid teadmata kadunuks jäi vähemalt pool miljonit inimest. Keegi ei tea, palju neid kohe surma sai ja keegi ei tea, palju neid iga päev hukkub, kuid neile numbritele mõeldes ei tasu vist imestada, et Tsoonist muudkui tuleb kogu aeg tuhandete kaupa zombisid. Jah, olgu, nad ei ole rangelt võttes surnud. Rangelt võttes võib isegi nõustuda Arsti pakutud ametliku teooriaga, et tegu on vaid idioodistunud, mõistuse kaotanud inimestega. Ainult et ametlik teooria ei seleta ikkagi kuigi hästi, kuidas nad üldse kõik need aastad ellu on jäänud, ja see ei mahuta endas kuidagi seda õõva, mida zombid kusagil

välja ilmudes põhjustavad.

Me tulistasime kõigepealt tühjaks langenud kaaslaste relvad; Õpetaja väike revolver muidugi välja arvatud. Muidugi oli kõige rohkem kasu sõduri automaadist, kuigi Arst tegi ka tema revolvriga tõhusat tööd. Eraku vana püstoliloks sobis rohkem hirmutamiseks ja ega minagi Õpetaja püssiga eriti millelegi pihta saanud. Ma ei tea, paljusid me tapsime, arvatavasti 5–6. Igatahes nii-öelda toitsime nad ära, sest hommikuks oli maas ainult natuke verd. Ja lohistamisjäljed.

*

Päike täitis juba poole taevast ja me näisime käivat mingis ebamäärases hiigelsuures torus. Siin olid juba kivid kruusaks rebitud ja pinnavormid hakkasid taanduma. Võimalik, et esimestel aastatel nägi see kant väga jube välja, kuid rohi oli taas kasvama hakanud ja rohelisena polnud vaatepilt kõige hullem.

Me olime tõusnud ühele künkale, kui ma korraga teadsin, et olen kohale jõudnud. See, mis seal pragudes helendas... jah, ma teadsin. See on labürint, Muster, mille ma pean läbima. Viskasin seljakoti maha ja hakkasin minema.

„Vaata oma kaarte!” karjus Arst. No kurat teda võtaks!

Aga olgu. „Sahtlis on kolm paari sokke, kõik eri värvi. Mitu tuleb käsikaudu, peale vaatamata välja võtta, et kindla peale vähemalt ühe paari kokku saada? Ja kui sahtlis on kõiki kolme värvi kaks paari? Ja kui kõik paarid on eri värvi?”

Mis tähtsust sel on?

„Bard, mida sa oma arust teed?”

„Lähen Mustrit läbima. Ja ära ütle, et siin pole mingit Mustrit!”

„Siis ma valetaksin. Seal pole mingit mustrit. Võta kaart!”

„Käi kus...” Hakkasin jooksuma, sest ta tüütas mind.

„Võta kaart! Sa ei saa ju enam aru, mis seal on, eks ole. Mida ma sulle rääkisin!”

Võtsin kaardi. „Kuidas teha kuuest tikust neli kolmnurka?”

„Käi persse!” karjusin, ent miski pani mu Mustri serval peatuma. Tal oli ju õigus, ta oli täpselt seda rääkinud. „Mis minuga juhtub, kui ma selle läbi käin?” ei tahtnud ma nii kergesti alla anda.

„Loodetavasti mitte midagi. Aga sa oled pärast väga pettunud. Ja me raiskame aega.”

Varas seisis mu kõrval. „Ma tulen sinuga.” Korraga me käed kohtusid ja me astusime Mustrile.

Ma tõesti ei tea, kaua me seal koos ringi vankusime. Meil oli kord külm, kord kuum, tee näis kord minevat vertikaalselt üles, kord olime nagu tarretises kinni. Ent me aitasime teineteist ja lõpuks varisesime koos hõõguvale kivile. Ma ei tea, mismoodi ma leidsin ta huuled. Ta ainult nohises mind vastu suudeldes ja hakkas siis ise pusima oma nõöpe lahti teha. Me ühtisime otse sealsamas, mustri tsentris, ja see võttis võrratult kauem ja oli võrratult parim, mis üldse elus olemas saab olla. Ükskõik, mis mind elus ootab, olen ma armastanud Mustri südames ja seda ei saa minult võtta.

Me rääkisime pärast kaua, omavahel ja jumalaga – või selle paiga valitsejaga – ja võin kinnitada, et see oli tõeline. See muutis mind. See muutis ka Varast. Me olime seal koos ja me valitsesime maailma ja see oli meie hetk.

Rüütel täitis meie kotid kullaga. Küsisime, mis Arstist oli saanud, kuid ta ei teadnud. Tal oli olnud oma katsumus, draakonite org. Ta oli võidelnud ja selle kulla leidnud. Ta jagas seda meiega. Aga ta ei taha teada, kui raske seda tagasi oli tuua. Me tulime aeglasemalt ja seekord end peites, kui asi vähegi kahtlane tundus.

*

Me magasime viimase öö Tsoonis – arvata neljateistkümnenda, kui tagantjärele kuupäevade järele paika panna – väga sügavalt. Kui ärkasime, oli Rüütel läinud. Aga meie kuld oli alles.

Meil mõlemal oli väga paha olla, nii et me ei liikunud sel päeval kuhugi. Oma arvestuste järgi olime juba jõudmas piirkonda, kus võis liikuda patrulle, nii et igal juhul pidime – eriti oma kandami raskust arvestades – olema seda läbides heas vormis. Kuidagi meenus meile, et vaatamata kõigele sellele, mis meie vahel seal Mustri keskel oli toimunud, ei olnud me rohkem teineteist peaaegu puudutanudki. Nojah, Rüütel oli ju kogu aeg meiega ja lõpuks olime kogu aeg matkariietes ja magasime metsa all kumbki oma magamiskotis. Noh, me tegime seda pisut tagasi.

Ent seal selle päeva puhates hakkas tunduma, nagu tuleksime mingist kaifist välja. Ja Rüütli kadumine hakkas meid väga häirima. Mis temaga juhtus? Mis meiega õieti juhtus? Igatahes tundus kõik nii valesti, et igaks juhuks kolisime lõuna paiku paar kilomeetrit edasi, tsivilisatsioonile lähemale. Selle arvestusega, et kui me tuld ei tee, ei tohiks keegi meid leida.

Magasime selle öö koos ühes magamiskotis ja järgmisel päeval tulime Tsoonist lõplikult ära.

Me oleme seni koos. Ja meil ei lähe halvasti. Mina võin vaid öelda, et mina sain kuestist täpselt seda, mida tahtsin. Ma olen täis lootust ja õnne.

Veel paar sõna. Kui teile tundub, et Varas oli selles loos vaid kohustuslik kena plika kangelase kaaslaseks, siis nii see kindlasti pole. Ma ei räägi temast palju samal põhjusel, miks ma enda tausta praktiliselt üldse valgustanud ei ole – me ei taha politsei ja julgeoleku huviorbiiti sattuda. Muidugi on Laura kena noor naine ja keegi ei saa mul keelata oma armastatu kohta ütlemast, et mul on väga-väga vedanud. Minu kohta on ta öelnud, et käib kah. Ma ei tea, kui tõsiselt ta seda mõtleb. Muidugi ma loodan, et ta teeb nalja. Aga oma loo räägib ta ise, kui tahab.”

*

„Nii, sa vana tõbras,” ütles Toimetaja enda vastas istuvale pikale kõhnale mehele. „Sa kasutasid minult saadud andmeid, et end minu asemel kuestile Arstiks suruda. Ma tean, et ei tohi seda avaldada, aga miks sa seda tegid?”

Kõnetatu irvitas ja kergitas konjakiklaasi, mille Toimetaja oli tal just täis valanud – vaatamata tiitlile. „See oli ammu plaanis, me polnud lihtsalt sobivat momenti tabanud. Nii et me oleme sulle väga tänulikud.”

Toimetaja mühatas. „Olgu, jätame selle. Ma saan seda lugedes ise ka aru, et... noh, ma poleks tagasi tulnud. Nii et kui sa nõus oled, siis unustame kogu asja. Nõus?”

„Muidugi.”

„Aga ikkagi – kuhu sa kadusid? Tohid sa mulle rääkida, mida sa seal tegid? Enne kui üksi tagasi tulid. Miks?”

„Kuesti mõtles välja maffia. Kohe seal kõige tugevama psühhotroopse mõjuga tsooni taga läheb maailma toruks ja seal olid Tsooni tekkimise hetkel loodejõud nii tugevad, et rasked elemendid rektifitseerusid keskele kokku. Seal on madal rauast põndak, mille keskel tilkadena eksootilisemaid metalle, sealhulgas kulda. Tsooni tugevalt mõjutavates osades võib käia maksimaalselt kord paari aasta tagant ja siis ka maksimaalselt kolm korda. Või täpsemalt, need on kaitsepolitsei normid, maffias on võib-olla teised normid, sest neil pole vaja funktsioneerivat aju. Neil oli vaja muulasid, kes kulla seljas ära tassivad.

Äraetud hobused lastakse maha. Õnneks sai Rüütel paar korda haavata, nii et mul oli lihtne ta uimastada, läbi otsida ja mürk unerohu vastu vahetada. Ma sain talle ka külge sokutada spetsiaalse saatja, mille abil sain neile paari kilomeetri kauguselt järgneda.

Sel õöl, kui ta kõike muud varustust maha jättes kesköö paiku liikuma hakkas, läksin talle järele ja lasin ta lihtsalt maha. Kulla viisin lastele tagasi.”

„Lapsed!” turtsatas Toimetaja. „Nad on 24 ja 26. Kas... te üldse kedagi... ei arreteeri?”

„Lapsed, nagu öeldud,” ei lasknud teine end kõigutada. „Ei ole mul mingit kaht nulli ja ma ei jää Tsooni mõjust puutumata – ma olin poolsegane. Patrull on täis maffia inimesi. Oleme riskianalüüsi korduvalt põhjalikult läbi mõelnud ja üle vaadanud ja jõudnud järeldusele, et oleks rumal proovida sealt raske kullalaadungi ja vangiga tähelepanu äratamata välja tulla.”

„Ja mis sai Rüütli kullaportsust? Riigituludesse?”

„Viis protsenti, kui sa võtad lauses „aga meie kuld oli alles”, sõna „meie” maha.”

Toimetaja maigutas hetke, ent purskas siis naerma. „Diil!” Ta tõsines pisut. „Ent ikkagi. Tahad sa öelda, et sa oled Tsooni keskel käinud ja seal pole mingit teist maailma? On ainult rauahunnik, väärismetallid keskel?”

„Jah. Ausõna, isegi minu ametkond ei tea, kuidas see füüsikaliselt võimalik on. Maas nagu oleks hügelauk, miski venitas ruumi kohutavalt välja, ent kokkupõrkeplahvatus oli pigem tagasihoidlik, kõigest pörakama tuumapommi mõõdus, ja kuigi ala on võimatu geomeetriaga ja seal toimib mujal võimatu füüsika, on selle mõju hämmastavalt tagasihoidlik võrreldes nähtustega, mis meie ettekujutustes peaksid suutma seda teha – nagu must auk või kosmiline string.”

„Ja kuidas sa seletad kõike seda maagiat? Kõik seletamatud nähtused...”

„Kasuta oma pead ja loe plära asemel teaduslikke materjale – kõik seletamatu taandub lõpuks ikkagi sellele, et väljavenitatud ruumis toimivad vastasmõjud pisut teistmoodi. Tekib tohutult nähtusi, mida kunagi varem pole saanud tekkida. Seda on ju küll näidatud, et lohed on lihtsalt atmosfäärielekter, sisuliselt kohutavalt keerukas keravälg. Olemuselt samamoodi toimib kõik muu nõidus ja maagia. Saa ometi aru, Tsoon on äärmiselt ebatavaline.”

„Aga lõpuks te seletate kõik ära? Ja müstikat ei ole? Olgu, ehk on telepaatiagi mingi keerukas resonants, aga miks nende jõledate elukate lähedal relvad ei tööta?”

„Minu omad ju töötasid. Füüsika ütleb täielikult üles ainult võhiklikus fantaasiakirjanduses. See on telepaatiline mõju, mis ei lase päästikule vajutada. Ülejäänud mõeldakse juurde.” Mees Mustas, kes kuestil Arstiks oli olnud, vangutas nukralt pead. „Usu mind, ma olen väga palju näinud. Ma olen näinud paljut, mida keegi seletada ei oska, aga ei minu ega sinu töös pole see oluline. Mis inimestesse puutub, siis näen ma ahnust, lollust ja luulusid.”

„Isegi nende kahe puhul? Varas ja Bard, ma mõtlen?”

„Neid aitas eriväljaõppe ja pikaajaliste kogemustega kaitsepolitsei vanemohvitser ja ma siiralt loodan, et nad on erand.”

Toimetaja ohkas ja tõstis oma konjakiklaasi. Nad lõid kokku.